

Gledanje.

Strop, bel strop, nič drugega.
Gledam in gledam in godi se čudo:

Vijoličaste sence . . .

— Ah, odkod neviden kist,
ali je duša, ki je sanjala skozi oči nemirne,
zdaj že davno ugasle? —

Bele breze v tihem miru
ob zeleni komaj slišni vodi, bela steza
in ob njej vse same rdeče tulpe
in zaljubljena mladost, ki hodi v dveh,
in skozi breze na stezó rumen pramén ko zlat nasmeh — —

Barva kakor žvižg.
Iz ozadja se vijejo črne, sive kače in sičejo,
oči jim žaré ko brušeni demanti.
Močna roka je zgrabila med nje in je osinela:
obnemogla se ne brani — — Celo telo so objele
in ga k drevesu prižele . . . Ob njem se vzpenjajo
in deblo se širi. Mož povesi glavo in misli. Misli na ženo
in sklene: šele dva sta eno — —

Črni vrani skozi zrak leté.
Iz zemlje, črne zemlje raste titan,
njegove oči ko dve solnci
in z rokami prebira zlate češnje zvezda,
a vrani se zbirajo in ga obkrožajo kakor črna megla.

Črna, črna voda, ob kraju prazen čoln
in brodar, ko da Homerjeve heksametre diha —
Charon.

Ob njem titan: pod čelom le dve temni globini,
izteza roko — skozi njo vidim — v njej obol,
in slišim besede: Prepelji me!
Charon zavrača brodnino — — —

Nepričakovan glas žene.
Ne odgovorim in gledam, gledam, gledam — —
Kedor bo za menoj strmél v ta strop, ki ga pleskar
le z apnom je pobelil, bo videl novih barev žar
in slišal trojno življenje ene besede.

Joža Lovrenčič.

